

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Kłodzku, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ewa Karp

Protokolant: Ewelina Świrta

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2015 r. w Kłodzku

sprawy z powództwa Ł. K.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę 16.788,00 zł

I. oddala powództwo;

II. nie obciąża powódki kosztami postępowania.

UZASADNIENIE

Powódka Ł. K. wniosła o zasądzenie od (...) S.A. w W. kwoty 15.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi od dnia 13 czerwca 2015 r., kwoty 694,64 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów leczenia wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 13 listopada 2013 r., kwoty 724,55 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów leczenia wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 czerwca 2014 r., kwoty 368,80 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów dojazdu do palcówek medycznych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 czerwca 2014 r., kosztów postępowania oraz ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w dniu 14 maja 2013 r. w S. doszło do wypadku, w którym udział brał sprawca zdarzenia – B. K., kierujący pojazdem marki O. (...) o nr rej. (...) oraz powódka, jako pasażerka samochodu, który wypadł z drogi i uderzył w przepust wodny znajdujący się w rowie. Samochód był ubezpieczony w zakresie OC w (...) S.A, a powódka na skutek wypadku doznała obrażeń ciała w postaci urazu powłok głowy ze wstrząśnięciem mózgowia, stłuczeniem klatki piersiowej oraz gruczołów piersiowych, otwartej rany tłuczonej śródreżca lewego, reakcji na ciężki stres i zaburzeń adaptacyjnych, zespołu stresu pourazowego, zaburzeń lękowych z napadami lęku, szeregu sińców oraz ogólnych potłuczeń całego ciała.

Powódka była hospitalizowana, zmuszona do noszenia kołnierza ortopedycznego i podlegała długotrwałej rehabilitacji, nadto była leczona w S. w P., S. w K., (...) w P. Z., (...) w S., w D. we W., I. we W., S. w K., poniosła koszty leczenia w kwocie 2.165,29 zł.

Po zgłoszeniu szkody, strona pozwana na mocy decyzji z dnia 13 czerwca 2013 r. wypłaciła powódce kwotę 2.000 zł, jednocześnie proponując zawarcie ugody na łączną kwotę 3.000 zł. Następnie, decyzją z dnia 13 listopada 2013 r., dopłaciła na rzecz powódki kwotę 8.000 zł oraz zwróciła koszty leczenia w kwocie 297,10 zł. Powódka wystosowała do strony pozwanej wezwanie do zapłaty dalszej kwoty zadośćuczynienia oraz zwrotu poniesionych kosztów. Pozwany Zakład nie ustosunkował się do wskazanego pisma.

Zdaniem powódki kwota przyznanego zadośćuczynienia w wysokości 10.000 zł jest niewspółmiernie niska do doznanej szkody. Zdaniem powódki całokształt okoliczności niniejszej sprawy uzasadnia żądanie dalszej kwoty w wysokości 15.000 zł, tytułem zadośćuczynienia oraz zwrotu poniesionych kosztów w wysokości 1.787,99 zł, a ponadto lekarze orzecznicy (...) S.A. i (...) S.A. orzekli 7 % trwałego uszczerbku na zdrowiu powódki w związku z tą samą szkodą.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazała, że przyjęła odpowiedzialność za wypadek powódki z dnia 13 maja 2013 r. i wypłaciła powódce zadośćuczynienie w kwocie 10.000 zł oraz odszkodowanie z tytułu kosztów leczenia w kwocie 247,10 zł oraz zwrot kosztów dojazdów

w kwocie 50 zł i zarzuciła, że żądanie powódki w przedmiocie zadośćuczynienia jest rażąco zawyżone i nieadekwatne do doznanej krzywdy.

Zdaniem strony pozwanej doznane przez powódkę obrażenia skutkowały głównie stłuczeniami, nie były długotrwałe, więc ustąpiły w ciągu kilku miesięcy po zdarzeniu, a powódka nie udowodniła, by żądane przez nią koszty leczenia pozostawały w związku z leczeniem urazów ciała i rozstroju zdrowia spowodowanego wypadkiem z dnia 15 maja 2014.

Strona pozwana wskazała, wśród leków zakupionych przez powódkę, których zwrotu ceny żąda, znajdują się leki, które nie mają zastosowania w leczeniu urazów powódki i bez związku z wypadkiem pozostają wydatki związane z konsultacją endokrynologiczną oraz onkologiczną.

Strona pozwana zakwestionowała również koszty dojazdów w kwocie 368,80 zł, bowiem powódka na tę okoliczność przedstawiła faktury na zakup paliwa, które, zdaniem pozwanej, są jedynie dokumentem księgowym i nie stanowią dowodu zasadności poniesionego wydatku i związku z wypadkiem oraz jego rzeczywistego charakteru.

Odnosnie żądania odsetek w zapłacie zadośćuczynienia, szkoda powódki została zgłoszona pozwanej w dniu 3 listopada 2013 r. a zatem termin ewentualnego opóźnienia nie mógł upłynąć wcześniej niż 30 dni od daty otrzymania zgłoszenia szkody przez stronę powodową i to do kwoty 10.000 zł, albowiem roszczenie w zakresie dalszych 5.000 zł zostało sprecyzowane dopiero w piśmie z dnia 29 maja 2014 r., doręczonym w dniu 2 czerwca 2014 r. Podobnie należy rozpatrzyć żądanie powódki odsetek od zwrotu kosztów leczenia i dojazdów od dnia 2 czerwca 2014 r.

Strona pozwana wskazała, że nie jest w stanie się ustosunkować do żądania w przedmiocie odsetek ustawowych od 694,64 zł z tytułu zwrotu kosztów leczenia od dnia 13 listopada 2013 r. albowiem żądanie to nie zostało uzasadnione. Strona pozwana wniosła o oddalenie ustalenia odpowiedzialności na przyszłość, gdyż powódka nie wykazała istnienia interesu prawnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 maja 2013 roku powódka Ł. K. była pasażerka samochodu O. (...), którego kierowanego przez męża powódki B. K.. - sprawcę wypadku, który był ubezpieczony u strony pozwanej (...) S.A. w W..

W wyniku uderzenia powódka doznała obrażeń ciała. W okresie po wypadku była hospitalizowana, musiała nosić kołnierz ortopedyczny i podlegała rehabilitacji.

Powódka ma (...) lata, z zawodu jest tkaczką, wniosła pozew z uwagi na przekonanie, że trwające leczenie onkologiczne jest skutkiem wypadku komunikacyjnego.

Zdaniem powódki leczenie onkologiczne trwa od wypadku. Kosztów leczenia i otrzymanych kwot zadośćuczynienia i odszkodowania powódka nie pamięta.

Dowód: przesłuchanie powódki K- , oświadczenie K- 10, dowód ubezpieczenia K- 11,

Karta informacyjna leczenia szpitalnego k- 12-13, 15, 18, skierowanie k- 14, 17,

Przesłuchanie powódki K – 101-102

Powódka otrzymała od strony pozwanej kwotę 10 000 zł tytułem zadośćuczynienia i wezwała (...) do dopłaty kwoty 15 000 zł. Z tytułu ubezpieczenia NNW powódka otrzymała kwotę 980 zł i 238 zł. W decyzji dotyczące następstw nieszczęśliwego wypadku wskazano przyjęcie trwałego uszczerbku na zdrowiu powódki w wysokości 7%.

Dowód: wezwanie K- 71-75, decyzja k- 76, akta szkody

Biegły sądowy onkolog Z. K., powołany przez Sąd na wniosek powódki, do oceny ustalenia wpływu wypadku komunikacyjnego z dnia 14 maja 2013 roku, na chorobę nowotworową, stwierdzoną u Ł. K., w opinii wydanej we wrześniu 2015 roku, wskazał, że brak jakiegokolwiek związku przyczynowo- skutkowego pomiędzy rakiem podstawnokomorkowym, stwierdzonym u powódki, a skutkami wypadku komunikacyjnego.

Powódka zaakceptowała opinię biegłego, jej pełnomocnik nie ustosunkował się do opinii, którą otrzymał 6 października 2015 roku z zarządzeniem ustosunkowania się w terminie 14 dni.

Dowód: opinia biegłego onkologa k- 129-132, zpo K- 136, protokół K- 142

Powódka leczyła się w C., w poradni onkologicznej, z uwagi na zmiany skóry pleców. Stwierdzony u powódki po wypadku krwiak piersi lewej został wykluczony przez biegłego onkologa ze zmian choćby podejrzanych o rozrost nowotworowy, podobnie zmiana skórna pleców nie miała związku ze skutkami wypadku i doznanymi urazami.

Powódka na skutek wypadku doznała stłuczenia powłok głowy, była w stanie po wstrząśnięciu mózgu, stłuczeniu klatki piersiowej z krwakiem piersi lewej, w stanie po szyciu ran śródreżca lewego.

Biegły onkolog rozpoznał u powódki raka podstawnokomorkowego skóry pleców bez związku z wypadkiem, stan po wycięciu radykalnym w czerwcu 2014 roku.

Nowotwór skóry stwierdzony został u powódki ponad rok po wypadku i wydatki powódki w poradni onkologicznej C. w K. pozostają bez związku z wypadkiem.

W dokumentacji medycznej powódki po wypadku mocno sygnalizowana jest obecność krwiaka w piersi lewej będącego długotrwałym następstwem wypadku. Krwiak ten nie stanowi przyczyny dla ustalenia choćby trwałego uszczerbku na zdrowiu. Można wykazać związek przyczynowo –skutkowy krwiaka i pozostałego w piersi zbliznowania, ale to nie stanowi zagrożenia z punktu widzenia onkologicznego.

Dowód: opinia biegłego onkologa K- 129-132, zdjęcia K- 37

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył:

Powództwo nie zostało uwzględnione z uwagi na ustalenia i wnioski opinii biegłego onkologa Z. K. powołanego w sprawie na wniosek powódki, treść aktu szkody, treść przesłuchania powódki, treść uzasadnienia pozwu i

Nie jest sporne, że tytułem odszkodowania z tytułu ubezpieczenia NNW powódka otrzymała kwoty 980 zł i 238 zł, a z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę z ubezpieczenia o.c. sprawcy otrzymała 10 000 zł i z tytułu zwrotu kosztów leczenia kwotę 297 zł, od strony pozwanej.

Zadaniem Sądu jest ustalenie adekwatnej kwoty zadośćuczynienia związanego z wypadkiem i związanych z wypadkiem kosztów leczenia.

Na podstawie przepisu art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Katalog wypadków, w których można żądać zadośćuczynienia określa przepis art. 444 § 1 k.c. stanowiąc, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Zgodnie z przepisem art. 822 § 1 k.p.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Sprawą sporną było żądanie pozwu, wobec wypłacenia już kwoty 10 297 zł.

W przedmiotowej sprawie Sąd uznał, że przyznane przez stronę pozwaną zadośćuczynienie w kwocie 10.000 zł jest adekwatne do krzywdy jakiej doznała powódka ulegając wypadkowi komunikacyjnemu i w oparciu o ustalenia stanu faktycznego, opisane w nich dowody, a przede wszystkim wnioski opinii powołanego biegłego onkologa nie przyznał powódce dalszego zadośćuczynienia.

Jak wskazał Sąd Najwyższy, w wyroku z dnia 12 września 2002 r., wydanym w sprawie IV CKN 1266/00 (LEX nr 80272) rozważając wysokość w jakiej winno być zadośćuczynienie wypłacone, należy rozważać każdy przypadek indywidualnie, ponieważ określenie wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w razie uszkodzenia ciała powinno się opierać na obiektywnych i sprawdzalnych kryteriach, kierować się jego celami i charakterem, przy uwzględnieniu jednak indywidualnej sytuacji stron.

O charakterze, jaki ma spełniać zadośćuczynienie wypowiedział się Sąd Najwyższy także w wyroku z dnia 3 lutego 2000 r. wydanym w sprawie I CKN 969/98 (LEX 50824), stwierdzając, że zadośćuczynienie nie jest karą, lecz sposobem naprawienia krzywdy. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała, czy rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, wyłączenia z normalnego życia itp. Celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Winno ono mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości (a więc prognozy na przyszłość). Przy ocenie więc "odpowiedniej sumy" należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności danego wypadku, mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd ma dosyć szeroką swobodę w tej kwestii. Zdaniem Sądu przyznane i otrzymane już przez powódkę zadośćuczynienie jest adekwatne do stopnia cierpień zarówno fizycznych jak i psychicznych jakich w wyniku wypadku doznała powódka.

Treść i uzasadnienie pozwu oraz wskazane w nim wnioski dowodowe, stanowią typowy wzór pozwu z żądaniem zadośćuczynienia i odszkodowania stosowany w sprawach tego rodzaju. Nie zawierają jednak żadnych szczegółów dotyczących indywidualnie powódki i jej obrażeń oraz skutków wypadku.

Nie zawierają ani uzasadnienia leczenia powódki i jego przyczyn we wykazanych placówkach medycznych ani prawidłowego, zindywidualizowanego uzasadnienia powołania zawnioskowanych biegłych, co skutkowało zmianą specjalności wnioskowanego przez powódkę biegłego przez jej pełnomocnika, po przesłuchaniu powódki na rozprawie..

Powódka słuchana na rozprawie 31 marca 2015 roku opisała wypadek, w którym została poszkodowana i jego następstwa, wskazując, że domaga się powołania biegłego onkologa, który wskaże, że skutkiem wypadku jest trwająca choroba nowotworowa i związane z nią leczenie. Po takim oświadczeniu powódki jej pełnomocnik wskazał, że w sprawie wypowiedzieć się powinni nie zawnioskowani wcześniej biegli, ale biegły onkolog, na okoliczność ustalenia jaki wpływ na chorobę nowotworową, stwierdzoną u powódki, miał wypadek komunikacyjny jakiemu uległa Ł. K. w dniu 14 maja 2013 roku.

Sąd opierając się na wnioskach opinii oddalił powództwo.

Biegły podał, że w dokumentacji medycznej powódki po wypadku, mocno sygnalizowana jest obecność krwiaka w piersi lewej będącego długotrwałym następstwem wypadku i stwierdził, że krwiak ten nie stanowi przyczyny dla ustalenia choćby trwałego uszczerbku na zdrowiu. Można wykazać związek przyczynowo – skutkowy krwiaka i pozostałego w piersi zbliznowania, ale to nie stanowi zagrożenia z punktu widzenia onkologicznego.

Biegły stwierdził, że nowotwór skóry stwierdzony został u powódki ponad rok po wypadku i wydatki powódki w poradni onkologicznej C. w K. pozostają bez związku z wypadkiem.

Powołany biegły onkolog rozpoznał u powódki raka podstawnokomorkowego skóry pleców bez związku z wypadkiem i stan po wycięciu radykalnym w czerwcu 2014 roku. We wnioskach opinii biegły onkolog wskazał, że brak jakiegokolwiek związku przyczynowo- skutkowego pomiędzy rakiem podstawnokomorkowym, stwierdzonym u powódki, a skutkami wypadku komunikacyjnego.

Mając na względzie powyższe wnioski i otrzymane już przez powódkę kwoty Sąd nie znalazł uzasadnionych podstaw do zasądzenia dalszych kwot z tytułu zadośćuczynienia i odszkodowania, wobec braku zastrzeżeń do opinii i braku innych wniosków dowodowych.

O kosztach orzeczono po myśli art. 102 realizującego zasadę słuszności:” W wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.”

Jak wynika z przesłuchania i oświadczeń pozwanej oraz opinii biegłego powódka jest obecnie (...)–letnia kobietą , posiadająca nie związane z wypadkiem schorzenia samoistne, jest z zawodu tkaczką i mogła być subiektywnie przekonana wnosząc pozew , o zasadności żądań, których zasadność obaliła dopiero opinia biegłego onkologa, powołanego w sprawie na wniosek powódki.